

ZÁHADA RILEY PAIGE—KNIHA Č. 2

POSEDLOST

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Posedlost

Серия «Záhada Riley Paige», книга 2

Аннотация

Mistrovsky zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletky je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) V severní části New Yorku jsou vražděny ženy, jejich těla jsou záhadně nacházena visící v řetězech. Je přivoláno FBI, kvůli bizarní povaze vražd – a nedostatku stop – existuje jen jediný agent, na koho se lze obrátit: Zvláštní Agentka Riley Paige. Riley, stále zmatená ze svého posledního případu, se zdráhá převzít nový případ, protože je stále přesvědčena, že poslední sériový vrah je stále na svobodě a sleduje ji. Ví ale, že její schopnost vstoupit do mysli sériového vraha a její obsesivní povaha, jsou potřeba k tomu, aby byl tento případ rozluštěn a prostě to nemůže odmítnout – dokonce i kdyby pro to měla obětovat vše. Hledání Riley zavede hluboko do vrahovy pomýlené mysli, protože ji přivede do sirotčinců, psychiatrických léčeben, vězení, ve vši snaze pochopit míru jeho psychózy. Uvědomí si, že stojí před skutečným psychopatem a že

není času nazbyt předtím, než znovu udeří. V sázce je její vlastní zaměstnání, její vlastní rodina se stala terčem a její křehká psychika se hroutí, možná je toho na ni příliš – ale už je příliš pozdě. Temný psychologický thriller, ze kterého se napjatým očekáváním rozbuší srdce, NAVŽDY PRYČ je knihou č. 2 ze strhující nové série – s oblíbenou novou postavou – která vás přinutí otáčet stránky dlouho do noci. Kniha č. 3 ze série Riley Paige je nyní také k dostání!

Содержание

ÚVOD	9
KAPITOLA 1	12
KAPITOLA 2	17
KAPITOLA 3	24
KAPITOLA 4	33
KAPITOLA 5	39
KAPITOLA 6	46
KAPITOLA 7	52
KAPITOLA 8	56
KAPITOLA 9	63
Конец ознакомительного фрагмента.	71

POSEDLOST

(ZÁHADA RILEY PAIGE—KNIHA Č. 2)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem nejprodávanější mystery série RILEY PAGE, která obsahuje tajuplné thrillery, plné napětí, NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1), POSEDLOST (kniha č. 2) a TOUŽENÍ (kniha č. 3).

Zapálený čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, se zajímá o názory svých čtenářů, a tak ho neváhejte kontaktovat na stránkách www.blakepierceauthor.com, abyste se dověděli více a byli s ním v kontaktu.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován výlučně pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro

vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu vynaložil. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představivosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GoingTo použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD AUTORA BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

MACKENZIE WHITE MYSTERY SÉRIE

NEŽ ZABIJE (kniha č. 1)

OBSAH

[ÚVOD](#)

[KAPITOLA 1](#)

[KAPITOLA 2](#)

[KAPITOLA 3](#)

[KAPITOLA 4](#)

[KAPITOLA 5](#)

[KAPITOLA 6](#)

[KAPITOLA 7](#)

[KAPITOLA 8](#)

[KAPITOLA 9](#)

[KAPITOLA 10](#)

[KAPITOLA 11](#)

[KAPITOLA 12](#)

[KAPITOLA 13](#)

[KAPITOLA 14](#)

[KAPITOLA 15](#)

[KAPITOLA 16](#)

[KAPITOLA 17](#)

[KAPITOLA 18](#)

[KAPITOLA 19](#)

[KAPITOLA 20](#)

[KAPITOLA 21](#)

[KAPITOLA 22](#)

[KAPITOLA 23](#)

[KAPITOLA 24](#)

[KAPITOLA 25](#)

[KAPITOLA 26](#)

[KAPITOLA 27](#)

[KAPITOLA 28](#)

[KAPITOLA 29](#)

[KAPITOLA 30](#)

[KAPITOLA 31](#)

[KAPITOLA 32](#)

[KAPITOLA 33](#)

KAPITOLA 34

KAPITOLA 35

KAPITOLA 36

KAPITOLA 37

KAPITOLA 38

KAPITOLA 39

KAPITOLA 40

ÚVOD

Kapitán Jimmy Cole právě dovyprávěl svým pasažérům starý duchařský příběh o řece Hudson. Bylo to dobré vyprávění o vrahovi se sekerou v dlouhém, tmavém plášti, který byl pro mlhavou noc, jako byla tato, perfektní. Opřel se ve své židli a na chvíli dal odpočinout svým kolenům, rozvrzaným z příliš mnoha operací, a už po milionté přemýšlel o své penzi. Viděl téměř všechny osady, které Hudson nabídl, a jednou ho dokonce i tak malá rybářská loďka jako byla tahle Suzy, dostane.

Pro dnešní noc končil a zamířil s lodí na břeh, jak vytrvale supěla směrem k loděnici v Reedsportu, jeden z jeho pasažérů vykřikl a vytrhl ho z jeho rozjímání.

“Hej, Kápo – není ten váš duch zrovinka támhle?”

Jimmy se neobtěžoval podívat se. Všichni jeho čtyři pasažéři – dvě mladé dvojice na dovolené – byli dost opilí. Bezpochyby se jeden z chlapců jen snažil vyděsit dívky.

Ale pak jedna z žen dodala: “Já to taky vidím. Není to divné?”

Jimmy se otočil na své pasažéry. Zatracení opilci. To je naposledy, co pronajme svou loď takhle pozdě v noci.

Druhý muž ukázal rukou.

“Je to támhle,” řekl.

Jeho žena si zakryla oči.

“Bože, nemůžu se na to dívat!” řekla za doprovodu nervózního a rozpačitého smíchu.

Podrážděný Jimmy si uvědomil, že nebude mít klid, nakonec se otočil a podíval se tam, kam ten muž ukazoval.

V mezeře mezi stromy na pobřeží si něčeho všiml. Pomyslel si, že to září a má to nejasný lidský tvar. Ať je to cokoli, zdálo se, že se to vznáší nad zemí. Ale bylo to příliš daleko na to, aby to viděl jasněji.

Předtím, než se Jimmy stihl natáhnout pro svůj dalekohled, objekt zmizel za stromy podél břehu.

Pravda byla ta, že Jimmy si sám dal také pár piv. Podle něho to nebyl problém. Tuhle řeku znal dobře. A svou práci měl rád. Obzvláště ho bavilo být na Hudsonu v tuto noční dobu, když byla voda tak klidná a pokojná. Jeho pocitem klidu mohlo otrást jen několik málo věcí.

Zpomalil a Suzy opatrně kormidloval k nárazníkům, když doplul k loděnici. Byl pyšný na své jemné přistání, vypnul motor a přivázal loď ke kolíkům.

Pasažéři se vyvalili z lodě za chichotu a smíchu. Potáceli se loděnicí na břeh a mířili ke svému penzionu. Jimmy byl rád, že zaplatili předem.

Ale nemohl přestat myslet na ten podivný objekt, kterého si všiml. Byl daleko odtud na vzdáleném břehu a nebylo možné na něj odtud dohlédnout. Kdo nebo co to mohlo být?

Byl kvůli tomu naštvaný, věděl, že nebude v klidu, dokud na to nepřijde. Takový prostě byl.

Jimmy si hlasitě povzdychl, dvakrát tak rozčilený, a vydal se pěšky, těžkou chůzí, zpět po břehu řeky, po směru železniční

tratě, která hraničila s vodou. Tato trať byla využívána před sty lety, kdy byly v Reedsportu většinou jen nevěstince a herny. Nyní byl jen další relikvíí časů dávno minulých.

Jimmy konečně zašel za zatačku a přiblížil se ke starému skladišti blízko tratě. Pár bezpečnostních lamp na budově svítilo potměným světlem a pak to spatřil: zářící obrys člověka, který jako by se vznášel ve vzduchu. Silueta byla spuštěna z jednoho křížového trámu elektrického sloupu.

Jak se přiblížil a pečlivě se podíval, zamrazilo ho v zádech. Silueta byla skutečně lidská – ale nevykazovala žádné známky života. Tělo bylo k němu zády, svázané nějakou látkou a omotané kolem dokola těžkými řetězy, které ho křížovaly a byly propojené až přehnaně na to, aby zajatce bezpečně znehybnily. Řetězy se ve světle blyštily.

Ó Bože, už zase.

Jimmy se neubráníl vzpomínce na krutou vraždu, která před několika lety otřásla celou oblastí.

Kolena se mu podlamovala, Jimmy přešel k odvrácené straně těla. Přistoupil dostatečně blízko na to, aby se mu podíval do obličeje – a téměř se z toho šoku zhroutil na koleje. Poznal ji. Byla to místní žena, zdravotní sestra a jeho dlouholetá přítelkyně. Měla podřezaný krk a ústa otevřená roubíkem z řetězu, který měla obmotaný kolem hlavy.

Jimmy zalapal po dechu smutkem a hrůzou.

Vrah je zpátky.

KAPITOLA 1

Zvláštní agentka Riley Paige ztuhla na místě a šokovaně zírala. Hrst kamínků na její posteli tam neměla co dělat. Někdo se vloupal do jejího domu a umístil je tam – někdo, kdo jí chtěl ublížit.

Okamžitě věděla, že kamínky jsou vzkazem a že ten vzkaz je od starého nepřítele. Sděloval jí, že ho nakonec nezabila.

Peterson je naživu.

Při té myšlence pocítila, jak se jí roztráslо tělo.

To podezření měla už dlouho a nyní si byla naprosto jistá. Co bylo ještě horší, byl uvnitř jejího domu. Z té myšlenky se jí chtělo zvracet. Je ještě stále tady?

Strachem se jí zrychlil dech. Riley věděla, že její fyzické zdroje jsou limitované. Právě ten den přežila smrtelné setkání se sadistickým vrahem a hlavu měla stále ovázanou a tělo celé pohmožděné. Byla by připravená se s ním utkat, kdyby byl ještě stále uvnitř jejího domu?

Riley okamžitě vytáhla zbraň z pouzdra. Ruce se jí třáslы, přešla ke své skříni a otevřela ji. Nikdo tam nebyl. Podívala se pod postel. Tam také nikdo nebyl.

Riley tam stála a nutila se jasně myslet. Byla ve své ložnici od momentu, kdy se vrátila domů? Ano, byla, protože vložila své pouzdro na zbraň na skříň vedle dveří. Ale nerozsvítila světlo a ani se do místnosti nepodívala. Jen vešla do dveří a položila svou

zbraň na skříň a pak odešla. Do županu se převlékla v koupelně.

Mohl být její nepřítel celou tu dobu v domě? Poté, co se ona i April vrátily domů, obě si povídaly a dívaly se na televizi dlouho do noci. Potom si šla April lehnout. V tak malém domě, jaký byl ten její, by bylo zapotřebí hodně prohnvanosti, aby se zde někdo ukryl. Ale tu možnost nemohla vyloučit.

Pak ji zachvátil nový strach.

April!

Riley uchopila baterku, kterou nechávala položenou na nočním stolku. Se svou zbraní v pravačce a baterkou v levačce vykročila z ložnice a rozsvítila světla na chodbě. Když nic špatného neslyšela, rychle se vydala k ložnici April a otevřela dveře dokořán. V místnosti byla naprostá tma. Riley rozsvítila lustr.

Její dcera byla už v posteli.

“Co se děje, mami?” zeptala se April a překvapeně zamžourala.

Riley vešla do ložnice.

“Nevstávej z postele,” řekla. “Zůstaň, kde jsi.”

“Mami, ty mě děšíš,” řekla April třesoucím se hlasem.

To bylo podle Riley v pořádku. Sama byla dost vyděšená a její dcera měla všechny důvody být tak vystrašená jako ona. Přešla k Aprilině skříni, posvítila dovnitř baterkou a viděla, že tam nikdo není. Pod Aprilinou postelí také nikdo nebyl.

Co má udělat teď? Musí prohlédnout každé zákoutí a všechny kouty v celém domě.

Riley věděla, co by řekl její někdejší partner, Bill Jeffreys. Zatraceně, Riley, zavolej o pomoc.

Její dlouhodobá tendence, dělat si věci sama, Billa vždy rozčilovala. Ale tentokrát bude dbát na jeho radu. S April v domě to Riley nebude riskovat.

“Oblékni se do županu a vezmi si boty,” řekla své dceři. “Ale neodcházej z tohoto pokoje—ještě ne.”

Riley se vrátila do své ložnice a zvedla telefon na nočním stolku. Zmáčkla automatické vytáčení s číslem Oddělení analýzy chování. Hned jak zaslechla hlas na druhém konci, zasyčela, “Toto je zvláštní agentka Riley Paige. Někdo vnikl do mého domu. Možná je stále tu. Potřebuji, aby sem někdo rychle přijel.” Na chvíli se zamyslela a pak dodala, “A pošlete důkazní tým.”

“Hned se do toho dáme,” zazněla odpověď.

Riley ukončila telefonát a znovu vyšla do chodby. Vyjma těch dvou ložnic a chodby byl dům stále potměný. Mohl by být kdekoli, číhat, čekat až zaútočí. Tento muž už ji jednou překvapil a téměř pod jeho rukama zemřela.

Jak šla, rozsvěcela světla a zbraň měla připravenou, Riley se efektivně pohybovala domem. Zamířila baterkou do každé skříně a neosvíceného rohu.

Nakonec se podívala na strop v chodbě. Dvířka nad ní vedla na půdu, sesuvný žebřík byl složený uvnitř. Opováží se vyšplhat nahoru a podívat se tam?

V ten okamžik Riley zaslechla policejní sirény. S velkou úlevou při tom zvuku vydechla. Uvědomila si, že úřad zavolal

místní policii, protože centrála Úřadu pro analýzu chování byla vzdálená víc jak hodinu cesty.

Šla do své ložnice a nazula si boty a oblékla si župan, potom se vrátila k April do pokoje.

“Pojď se mnou,” řekla. “Zůstaň nablízku.”

Stále třímajíc svou zbraň, Riley dala levou paži okolo Apriliných ramen. Chudák dívka se třásla strachy. Riley vedla April ke vstupním dveřím a otevřela je právě když se několik uniformovaných policistů hnalo po chodníku.

Policejní velitel vstoupil do domu s připravenou zbraní.

“Co je za problém?” zeptal se.

“Někdo byl v domě,” řekla Riley. “Možná tu stále je.”

Policista se nejistě podíval na zbraň v její ruce.

“Jsem od FBI,” řekla Riley. “Agenti z Úřadu pro analýzu chování zanedlouho přijedou. Dům už jsem prohledala, mimo půdy.” Ukázala. “Ve stropě nad chodbou jsou dvířka.”

Policista vykřikl, “Bowersi, Wrighte, běžte zkontrolovat půdu. Zbytek prohledá okolí, prostor za domem a před ním.”

Bowers a Wright vstoupili přímo do chodby a stáhl si žebřík. Oba vyndali své zbraně. Jeden čekal pod žebříkem, zatímco druhý šplhal nahoru a svítil kolem baterkou. Za chvíli muž zmizel na půdě.

Brzy se ozval hlas, “Nikdo tu není.”

Riley chtěla pocítit úlevu. Ale popravdě si spíš přála, aby byl Peterson nahoře. Mohl být zajat hned tady – anebo, což by bylo ještě lepší, zastřelen. Byla si téměř jistá, že se neukáže před nebo

za domem.

“Máte sklep?” zeptal se policejní velitel.

“Ne, jenom průlez,” řekla Riley.

Policista zavolal ven, “Bensone, Pratte, zkontrolujte to pod domem.”

April se stále držela své matky jako o život.

“Co se děje, mami?” zeptala se.

Riley zaváhala. Léta se vyhýbala tomu, aby toho April neřekla moc o ošklivé pravdě v její práci. Ale poslední dobou si uvědomila, že byla příliš ochránářská. A tak April pověděla o traumatickém zajetí v Petersonových rukách – nebo alespoň tolik, kolik si myslela, že unese. Také se svěřila se svými pochybnostmi o tom, že ten muž je skutečně mrtev.

Ale co má April říci nyní? Nebyla si jistá.

Předtím, než se Riley mohla rozhodnout, April řekla, “Jedná se o Petersona, že ano?”

Riley pevně obejmula svou dceru. Pokývala a snažila se schovat chvění, které zachvátilo celé její tělo.

“Je stále naživu.”

KAPITOLA 2

Za hodinu se Rileyn dům hemžil lidmi, kteří měli na sobě uniformy nebo nápis FBI. Těžce ozbrojení federální agenti a důkazní tým pracovali s policií.

“Uložte do pytlíku ty kamínky na posteli,” zvolal Craig Huang. “Budou muset být prozkoumány, kvůli otiskům nebo DNA.”

Nejprve Riley nebyla ráda, když viděla, že Huang rozhoduje. Byl velmi mladý a její předchozí zkušenost s prací s ním nedopadla dobře. Ale nyní viděla, že dával jasné příkazy a efektivně místo činu organizoval. Huang se dostával do své pracovní pozice.

Důkazní tým už se dal do práce, pročesával každý centimetr domu a odebíral otisky prstů. Ostatní agenti zmizeli do temnoty za domem, snažili se najít stopy po voze nebo stopy po otiscích pneumatik v lese. Nyní, když se zdálo, že věci běží hladce, Huang odvedl Riley od ostatních do kuchyně. S Riley se posadili ke stolu. April se tam k nim přidala, byla stále otřesena.

“Tak, co si myslíte?” zeptal se Huang Riley. “Je ještě šance, že ho najdeme?”

Riley si znechuceně povzdychla.

“Ne, obávám se, že už je dávno pryč. Musel tu být na začátku večera, předtím, než jsme přišly s dcerou domů.”

V ten okamžik vešla dovnitř zadním vchodem agentka, oděná

do Kevlaru. Měla tmavé vlasy, tmavé oči a tmavou pleť a vypadala dokonce ještě mladší, než Huang.

“Agente Huang, něco jsem našla,” řekla žena. “Škrábance na zámku u zadních dveří. Vypadá to, že je někdo otevřel.”

“Dobrá práce, agentko Vargas,” řekl Huang. “Nyní víme, jak se dostal dovnitř. Můžete chvíli zůstat s Riley a její dcerou?”

Tvář mladé ženy se potěšením rozzářila.

“Velmi ráda,” řekla.

Posadila se ke stolu a Huang opustil kuchyň, aby se přidal k ostatním.

“Agentko Paige, jsem agentka María de la Luz Vargas Ramírez.” Potom se doširoka usmála. “Vím, že to je dost dlouhé. V Mexiku to je zvykem. Lidé mi říkají Lucy Vargas.”

“Jsem ráda, že jste tady, agentko Vargas,” řekla Riley.

“Lucy, prosím.”

Mladá žena se na chvíli odmlčela a jen hleděla na Riley. Nakonec řekla, “Agentko Paige, doufám, že není nevhodné to, co řeknu, ale ... je mi opravdovou ctí se s vámi setkat. Sleduji vaši práci od svého nástupu do zaškolení. Vaše záznamy jsou tak užasně.”

“Děkuji vám,” řekla Riley.

Lucy se obdivně usmála. “Způsob, jakým jste uzavřela Petersonův případ – z celého toho příběhu prostě žasnu.”

Riley zakroutila hlavou.

“Kéž by byly věci tak snadné,” řekla. “Není mrtev. On byl tím dnešním narušitelem.”

Lucy na ni překvapeně zírala.

“Ale všichni říkají—” začala Lucy.

Riley ji přerušila.

“Někdo jiný si také myslel, že je naživu. Marie, ta žena, kterou jsem zachránila. Byla si jistá, že je stále na svobodě a vysmívá se jí. Ona ...”

Riley se odmlčela, s bolestí si vzpomněla na pohled na Mariino tělo, které viselo v její ložnici.

“Spáchala sebevraždu,” řekla Riley.

Lucy vypadala vyděšeně i překvapeně. “To je mi líto,” řekla.

A pak Riley zaslechla známý hlas, který na ni zavolal.

“Riley? Jsi v pořádku?”

Otočila se a viděla Billa Jeffreys, jak stojí v klenutém průchodu do kuchyně a vyhlíží nervózně. Úřad pro analýzu chování ho na záležitost upozornil, a proto sem sám přijel.

“Jsem v pořádku, Bille,” řekla. “Stejně tak April. Posad’ se.”

Bill se posadil ke stolu k Riley, April a Lucy. Lucy na něj hleděla, bylo zřejmé, že je užaslá z toho, že se setkává s Rileyným dřívějším partnerem, další FBI legendou.

Huang vstoupil do kuchyně.

“Nikdo není v domě, ani venku,” řekl Riley. “Moji lidé shromáždili všechny důkazy, které se jim podařilo najít. Říkají, že se skoro nebude čeho chytit. Bude na laborantech, aby z toho něco získali.”

“Toho jsem se obávala,” řekla Riley.

“Vypadá to, že je čas, abychom to pro dnešek zabalili,” řekl

Huang. Pak opustil kuchyň, aby předal své poslední příkazy agentům.

Riley se otočila ke své dceři.

“April, dnes večer zůstaneš v domě svého otce.”

Apriliny oči se doširoka otevřely.

“Já tě tady nenechám,” řekla April. “A určitě nechci zůstat u otce.”

“Musíš,” řekla Riley. “Tady bys nemusela být v bezpečí.”

“Ale mami—”

Riley ji přerušila. “April, jsou určité věci, které jsem ti o tomto muži neřekla. Hrozné věci. Budeš ve větším bezpečí u svého otce. Zítra po škole tě vyzvednu.”

Předtím, než mohla April dál protestovat, promluvila Lucy.

“Tvá matka má pravdu, April. Věř mi. Vlastně to můžeš ode mne přijmout jako příkaz. Vyberu pár agentů, kteří tě tam odvezou. Agentko Paige, s vaším dovolením zavolám vašemu bývalému manželovi a řeknu mu, co se děje.”

Riley byla překvapená návrhem Lucy. Byla zároveň potěšená. Téměř s podivením se zdálo, že Lucy chápe, že by to pro ni byl podivný telefonát. Ryan jistě tyto zprávy přijme s větší vážností od kteréhokoli agenta, spíš než od Riley. Lucy si také dobře poradila s April.

Nejen, že si Lucy všimla poškrábaného zámku, také projevila empatii. Empatie byla u agentů Úřadu pro analýzu chování výbornou kvalitou a příliš často vymizela kvůli stresu z práce.

Ta žena je dobrá, pomyslela si Riley.

“Tak pojď,” řekla Lucy April. “Jdeme zavolat tvému otci.”

April probodla Riley pohledem. Ale i tak se zvedla od stolu a následovala Lucy do obývacího pokoje, kde se pustily do telefonátu.

Riley a Bill byli zanecháni u kuchyňského stolu o samotě. I když se zdálo, že už není co dělat, Riley přišlo správné, že tam Bill je. Pracovali spolu roky a vždycky jí přišlo, že jsou pasující pár – oběma bylo čtyřicet, s náznaky šedin v tmavých vlasech. Oba byli své práci oddaní a měli neklidné manželství. Bill měl pevnou postavu i temperament.

“Byl to Peterson,” řekla Riley. “Byl tady.”

Bill nic neřekl. Vypadal nepřesvědčeně.

“Ty mi nevěříš?” řekla Riley. “V posteli jsem měla kamínky. Musel je tam dát. Jinak se tam nemohly dostat.”

Bill zakroutil hlavou.

“Riley, jsem si jistý, že tu skutečně byl narušitel,” řekl. “Tu část sis nevymyslela. Ale Peterson? O tom velmi pochybuji.”

V Riley začala sílit zlost.

“Bille, poslouchej mě. Jednu noc jsem slyšela za dveřmi zarachocení a našla jsem tam kamínky. Marie slyšel, jak někdo házel kamínky na okno její ložnice. Kdo jiný by to mohl být?”

Bill si povzdychl a zakroutil hlavou.

“Riley, jsi unavená,” řekl. “A když jsi unavená a upřeš svou mysl na nějakou myšlenku, je snadné uvěřit čemukoli. To se může stát kdekomu.”

Riley pocítila, jak zápolí se slzami. Za lepších dob by Bill

jejímu instinktu bezpochyby věřil. Ale ty doby jsou ty tam. A ona věděla, proč. Před několika dny mu v noci opilá zavolala a navrhla, aby se vzájemnou přitažlivostí něco udělali a pustili se do milostného poměru. Udělala hroznou věc, byla si toho vědoma, a od té doby se nenapila. I tak to poté mezi ní a Billem už nebylo v pořádku.

“Já vím, o co se jedná, Bille,” řekla. “Je to kvůli tomu hloupému telefonátu. Už mi nevěříš.”

Nyní Billův hlas praskal rozčilením.

“Zatraceně, Riley, jen se snažím být realista.”

Riley supěla. “Tak odejdi, Bille.”

“Ale Riley—”

“Věř mi nebo nevěř. Vyber si. Ale právě teď chci, abys odešel.”

S dojmem rezignace Bill vstal od stolu a odešel.

Skrze průchod v kuchyni Riley viděla, že téměř všichni opustili dům, včetně April. Lucy se vrátila do kuchyně.

“Agent Huang tady nechá pár agentů,” řekla. “Budou z auta sledovat dům po zbytek noci. Nejsem si jistá, jestli je dobrý nápad, abyste tu byla vevnitř sama. Ráda tu zůstanu.”

Riley seděla a na chvíli se zamyslela. Co chtěla – a co právě teď potřebovala – bylo, aby někdo uvěřil, že Peterson není mrtev. Pochybovala, že o tom může přesvědčit třeba Lucy. Celá záležitost se zdála být beznadějná.

“Budu v pořádku, Lucy,” řekla Riley.

Lucy pokývala a odešla z kuchyně. Riley slyšela zvuky

posledních agentů, kteří opouštěli dům a zavřeli za sebou dveře. Riley vstala a zkontrolovala přední i zadní dveře a ujistila se, že jsou zamčené. Proti zadním dveřím postavila dvě židle. Dostatečně by zarachotili, kdyby se někdo znovu pokusil otevřít zámek.

Potom stála v obývacím pokoji a rozhlédla se. Dům byl podivně jasný, všechna světla byla rozsvícena.

Musím některá z nich zhasnout, pomyslela si.

Ale jak se natáhla po vypínači v obývacím pokoji, prsty jí ztuhly. Nemohla to udělat. Byla paralyzována hrůzou.

Věděla, že si pro ni Peterson znovu přijde.

KAPITOLA 3

Riley na okamžik zaváhala, když vstoupila do budovy Úřadu pro analýzu chování, přemýšlela, jestli je skutečně připravena se dnes s kýmkoli setkat. Nespala celou noc, byla unavená na kost. Pocit děsu, který jí nedal celou noc spát, v ní spouštěl adrenalin, až už žádný nezbyl. Nyní se cítila jen prázdná.

Riley se zhluboka nadechla.

Jediná cesta ven je tudy.

Shromáždila své odhodlání a vkročila do rušného labyrintu agentů FBI, specialistů a podpůrných pracovníků. Jak se proplétala otevřeným prostorem, od počítačů se zvedaly známé tváře. Většina z nich se usmála, když ji spatřila, a někteří jí ukazovali palec nahoru. Riley začala pomalu cítit radost z toho, že se rozhodla sem přijít. Potřebovala něco, co jí povzbudí.

“Dobrá práce s tím Vrahem panenek,” řekl jeden mladý agent.

Riley pár okamžiků trvalo, než pochopila, co tím myslí. Potom si uvědomila, že “Vrah panenek” musí být nová přezdívka pro Dirka Monroe, psychopata, kterého právě dopadla. To jméno dávalo smysl.

Riley si také všimla, že některé z těch tváří se na ni podívaly ostražitěji. Bezpochyby slyšely o incidentu v jejím domě včera v noci, když se za ní hnal celý tým, kvůli jejímu zběsilému volání zálohy. Nespíš přemýšlí o tom, jestli mám v pořádku hlavu, pomyslela si. Podle toho, co věděla, vůbec nikdo další z Úřadu

nevěřil tomu, že Peterson stále naživu.

Riley se zastavila u stolu Sama Florese, laboranta s černě orámovanými brýlemi, který byl zabraný do práce na svém počítači.

“Jaké zprávy pro mě máš, Same?” řekla Riley.

Sam odvrátil oči od své obrazovky a podíval se na ni.

“Myslíš o tom vloupání k tobě, že? Právě teď se dívám na první reporty. Obávám se, že toho moc nebude. Laboranti z kamínků nic nedostali – žádné DNA nebo vlákna. Ani žádné otisky prstů.”

Riley znechuceně povzdychla.

“Dej mi vědět, kdyby se něco změnilo,” řekla a poplácala Florese po zádech.

“Nespoléhal bych na to,” řekl Flores.

Riley pokračovala do části, kterou sdíleli profesně starší agenti. Jak procházela kolem kanceláří s malými skleněnými zdmi, viděla, že tu Bill není. Vlastně si oddychla, ale věděla, že dříve nebo později bude muset mezi nimi vyčistit tu podivnou atmosféru.

Když vstoupila do své vlastní urovnané, dobře organizované kanceláře, Riley si okamžitě všimla, že má zprávu na telefonu. Byla od Mika Nevinse, krajského forensního psychiatra, se kterým občas konzultovala případy Úřadu pro analýzu chování. Za ta léta se z něj stal zdroj pozoruhodných názorů a nejen na případy. Mike pomohl Riley s jejím vlastním zápasem s PTSD poté, co ji Peterson uvěznil a týral. Věděla, že volá, aby se zeptal,

jak se jí daří, jak to často dělával.

Chystala se mu zavolat zpátky, když se ve dveřích objevila široká postava zvláštního agenta Brenta Mereditha. Černé, hranaté rysy velitele jednotky prozrazovaly jeho tvrdou osobnost, která neuznávala žádné hlouposti. Když ho Riley spatřila, pocítila úlevu, jeho přítomnost ji vždycky uklidnila.

“Vítejte zpátky, agentko Paige,” řekl.

Riley vstala, aby mu podala ruku. “Děkuji, agente Meredith.”

“Slyšel jsem, že jste měla včera v noci další malé dobrodružství. Doufám, že jste v pořádku.”

“Jsem v pořádku, děkuji.”

Meredith se na ni podíval se vřelým zájmem a Riley věděla, že se snaží zhodnotit její připravenost k práci.

“Chtěla byste se ke mně přidat a dát si kávu v odpočinkové místnosti?” zeptal se.

“Děkuji, ale mám tu nějaké složky, které si opravdu potřebuji prohlédnout. Někdy jindy.”

Meredith pokýval a nic neřekl. Riley věděla, že čeká, až ona promluví. Bezpochyby také slyšel o tom, že věří, že tím vetřelcem je Peterson. Dával jí šanci na to vyjádřit svůj názor. Ale ona si byla jistá, že Meredith s ní na Petersonovi neshodne o moc víc, než kdokoli jiný.

“No, tak já půjdu,” řekl. “Dejte mi vědět, až se budete chtít sejít u kávy nebo u oběda.”

“To udělám.”

Meredith se zarazil a otočil se zpět k Riley.

Pomalů a obezřetně řekl, “Dávejte pozor, agentko Paige.”

Riley v těch slovech zaznamenala velký význam. Nebylo to tak dlouho, kdy ji jeden vysoce postavený člověk z Úřadu suspendoval kvůli neposlušnosti. Byla dosazena zpět do funkce, ale její pozice mohla být stále nejistá. Riley vycítila, že jí Meredith dává přátelské varování. Nechtěl, aby udělala něco, co by ji ohrozilo. A vyvolat kvůli Petersonovi velký rozruch by mohlo způsobit problémy těm, kteří ten případ prohlásili za uzavřený.

Hned jak byla Riley o samotě, šla ke své skříně se složkami a vytáhla silnou složku o Petersonově případu. Rozevřela ji na svém stole a procházela si ji, osvěžovala si paměť o svém nepříteli. Nenašla toho mnoho, co by mohlo být užitečné.

Pravdou bylo, že ten muž zůstal záhadou. O jeho existenci neexistovaly žádné záznamy, dokud ho Bill a Riley konečně nevystopovali. Peterson nejspíš ani není jeho pravé jméno a objevili několik různých jmen, která s ním údajně měla spojitost.

Jak si Riley prohlížela soubor, narazila na fotografie jeho obětí – ženy, které byly nalezeny v mělkých hrobech. Všechny utrpěly jizvy z popálení a příčinou smrti bylo manuální zardoušení. Riley se zachvěla při vzpomínce na velké, silné ruce, které ji chytily a uvěznily ji do klece jako zvíře.

Nikdo nevěděl, kolik žen zabil. Možná, že se najde ještě mnoho dalších těl. A dokud Marie a Riley neupadly v zajetí a nezačaly o tom vyprávět, nikdo neměl ponětí o tom, jak rád trýznil ženy ve tmě s propanovou pochodní. A nikdo jiný nebyl připraven věřit, že Peterson je stále naživu.

Z celé té věci byla opravdu sklíčená. Riley byla známá svou schopností dostat se do mysli vrahů – schopností, která ji někdy děsila. I tak se jí ale nikdy nepodařilo dostat se do Petersonovy mysli. A právě teď měla pocit, že mu rozumím ještě méně.

Nikdy Riley nepřipadal jako organizovaný psychopat. To, že nechával své oběti v mělkých hrobech, naznačovalo pravý opak. Nebyl žádný perfekcionista. I tak byl ale úzkostlivě pečlivý, aby za sebou nezanechal žádné stopy. Ten muž byl skutečně paradoxní.

Vzpomněla si na něco, co jí Marie řekla krátce před její sebevraždou ...

“Možná je jako duch, Riley. Možná to je to, co se stalo, když jsi ho vyhodila do povětří. Zabila jsi jeho tělo, ale nezabila jsi jeho d’ábla.”

On nebyl duch a Riley si toho byla vědoma. Byla si jistá – jistější, než kdy předtím – že je tam venku a že ona je jeho dalším cílem. I tak by podle ní klidně mohl být duchem. Kromě ní nikdo další nevěřil, že vůbec existuje.

“Kde jsi, ty bastarde?” zašeptala nahlas.

Nevěděla to a neměla možnost to zjistit. Čelila naprosto problematické situaci. Neměla na výběr a pro teď musela celou věc nechat být. Zavřela složku a vrátila ji zpět na své místo do kartotéky.

Pak zazvonil její telefon v kanceláři. Viděla, že volání přichází přes linku, sdílenou všemi zvláštními agenty. Byla to linka, kterou telefonní ústředna Úřadu pro analýzu chování používala

pro přesměrování náležitých telefonátů agentům. Pravidlem bylo, že agent, který na takový telefonát odpověděl jako první, dostal daný případ.

Riley se rozhlédla po ostatních kancelářích. Zdálo se, že tu momentálně nikdo jiný není. Všichni ostatní agenti měli buďto pauzu nebo pracovali na jiných případech. Riley zvedla telefon.

“Zvláštní agentka Riley Paige. Jak vám mohu pomoci?”

Hlas na lince zněl vystresovaně.

“Agentko Paige, toto je Raymond Alford, velitel Policie v Reedsportu, New York. Máme tu skutečný problém. Můžeme si zavolat přes video? Myslím, že bych to mohl lépe vysvětlit. A máme nějaké obrázky, které byste měla raději vidět.”

Rileyna zvědavost byla podrážděna. “Jistě,” řekla. Dala Alfordovi své kontaktní údaje. Za pár okamžiků s ním hovořila tváří v tvář. Byl to útlý, plešatící muž, který se zdál být v dost zralém věku. V tento okamžik měl nervózní a unavený výraz.

“Včera v noci jsme měli vraždu,” řekl jí Alford. “Opravdu ošklivou. Ukážu vám to.”

Na Rileyně obrazovce se ukázala fotografie. Na ní bylo něco, co vypadalo jako ženské tělo, které viselo na řetězu nad železniční tratí. Tělo bylo zabalené do četných řetězů a zdálo se být podivně oděno.

“Co to má oběť na sobě?” zeptala se Riley.

“Svěrací kazajku,” řekl Alford.

Riley byla v úžasu. Podívala se na fotografii zblízka a viděla, že to je pravda. Pak obrázek zmizel a Riley se znovu ocitla tváří

v tvář Alfordovi.

“Veliteli Alforde, chápu vaše znepokojení. Ale proč si myslíte, že to je případ pro Úřad pro analýzu chování?”

“Protože stejná věc se zde přihodila nedaleko odtud před pěti lety,” řekl Alford.

Objevil se obrázek těla jiné ženy. Ona byla také celá svázaná řetězy a zavázaná do svěrací kazajky.

“Tenkrát to byla pracovnice ve vězení na částečný úvazek, Marla Blainey. Styl práce byl identický – vyjma toho, že byla zanechaná na břehu řeky, nebyla pověšená.”

Alfordův obličej se znovu zobrazil.

“Tentokrát to byla Rosemary Pickens, místní zdravotní sestra,” řekl. “Nikdo si nedokáže představit motiv ani pro jednu z žen. Obě byly oblíbené.”

Alford se vyčerpaně sesunul a zakroutil hlavou.

“Agentko Paige, moji lidé i já jsme opravdu na pokraji našich sil. Tato nová vražda musí být sériová nebo zkopírovaná. Problém je, že žádná z nich nedává smysl. V Reedsportu nemíváme takové problémy. Toto je jen malé městečko na řece Hudsonu, s přibližně sedmi tisíci obyvateli. Někdy musíme rozseknout bitku nebo vylovit z řeky turistu. To je to nejhorší, co se tu většinou stane.”

Riley o tom přemýšlela. Toto skutečně vypadalo jako případ pro Úřad pro analýzu chování. Skutečně musí spojit Alforda přímo s Meredithem.

Ale Riley se podívala směrem ke kanceláři Mereditha a viděla,

že se ještě nevrátil. Bude ho na to muset upozornit později. Zatím by možná mohla trochu pomoci.

“Jaké byly příčiny smrti?” zeptala se.

“Podřezaný krk u obou.”

Riley se snažila zakrýt své překvapení. Škrčení a přímočarý silný úder byly mnohem častější, než podříznutí.

Zdálo se, že toto je velmi neobvyklý vrah. I tak to byl druh psychopata, kterého Riley dobře znala. Specializovala se na takové případy. Zdálo se, že je škoda, že tomuto nebude moci věnovat své schopnosti. Kvůli svému nedávnému traumatu tento případ nedostane.

“Sundali jste to tělo?” zeptala se Riley.

“Ještě ne,” řekl Alford. “Ještě tam stále visí.”

“Tak to nedělejte. Pro teď ho tam nechte. Počkejte, dokud nedorazí naši agenti.”

Zdálo se, že Alford nevypadá potěšeně.

“Agentko Paige, to bude složité. Je přímo vedle železniční trati a je vidět z řeky. A město nepotřebuje takový druh publicity. Je na mě vyvíjen velký tlak, abych ho sundal dolů.”

“Nechte ho,” řekla Riley. “Vím, že to není těžké, ale je to důležité. Nebude to trvat dlouho. Naši agenti tam budou dnes odpoledne.”

Alford pokýval v tichém souhlasu.

“Máte nějaké další fotografie poslední oběti?” zeptala se Riley. “Nějaké zblízka?”

“Jistě, ukážu vám je.”

Riley se ocitla, jak se dívá na sérii detailních fotografií těla. Místní policie udělala dobrou práci. Fotografie ukazovaly, jak pevně a spletitě byly řetězy obmotány okolo těla.

Nakonec se zobrazil detail obličeje oběti.

Riley měla pocit, jako by jí srdce vyskočilo do krku. Oči oběti byly vypouklé a její ústa byla zacpána řetězem. Ale to nebylo to, co Riley šokovalo.

Ta žena byla velmi podobná Marie. Byla starší a silnější, ale i tak by Marie byla bývala takto mohla vypadat, kdyby žila ještě další desetiletí. Obrázek zasáhl Riley jako emoční rána přímo do břicha. Bylo to jako by na ni Marie volala a žádala, aby tohoto vraha dostala.

Věděla, že si ten případ musí vzít.

KAPITOLA 4

Peterson se projížděl svým autem, ne příliš rychle, ne příliš pomalu, měl dobrý pocit, protože měl dívku konečně opět na očích. Konečně ji našel. Rileyna dcera byla támhle, sama, kráčela směrem ke své střední škole, neměla vůbec ponětí o tom, že ji pronásleduje. Že se chystá ukončit její život.

Jak se díval, náhle se zastavila a otočila se, jako by měla podezření, že je sledovaná. Stála tam, jako by se nemohla rozhodnout. Několik studentů prošlo kolem ní a vešli do budovy.

Jel autem dál a čekal, co udělá.

Na té dívce mu nijak zvlášť nezáleželo. Skutečným cílem jeho odplaty byla její matka. Její matka mu dost překazila plány a musí za to zaplatit. Už za to jistým způsobem zaplatila – nakonec dohnal Marie Sayles k sebevraždě. Ale jí musí vzít dívku, na které jí nejvíce záleží.

Měl radost, že dívka se otočila a začala kráčet pryč od školy. Bylo jasné, že se rozhodla, že dnes na hodiny nepůjde. Srdce mu bušilo – chtěl zaútočit. Ale nemohl. Ještě ne. Musel si připomínat, že musí být trpělivý. Na dohled byli stále lidé.

Peterson se rozjel a obkroužil blok budov, nutil se být trpělivý. Potlačil úsměv z potěšení, které bude následovat. Kvůli tomu, co zamýšlel udělat s její dcerou, bude Riley trpět způsobem, o jakém nikdy neměla ani představu. I když byla vytáhla a nemotorná, dívka byla dost podobná své matce. O to

uspokojivější to bude.

Jak jezdil kolem dokola, viděl, že dívka kráčí rychle ulicí. Zastavil u chodníku a pár minut ji sledoval, než si uvědomil, že míří na silnici, která vede ven z města. Jestli půjde domů sama, pak toto je perfektní okamžik se jí zmocnit.

S bušícím srdcem, touhou vychutnat si nádherné očekávání, Peterson obkroužil autem ještě jeden blok budov.

Lidé se musí naučit oddálit jistá potěšení, toho si byl Peterson vědom, počkat na ten správný okamžik. Odložené zadostiučinění dělá vše ještě příjemnější. Naučila ho to léta nádherné, přetrvávající krutosti.

Je toho tolik, na co se lze těšit, pomyslel si spokojeně.

Když přijel zpět a znovu ji spatřil, Peterson se nahlas zasmál. Stopovala! Dnes se na něj Bůh shora usmívá. Oprostit ji od života se prostě mělo stát.

Zastavil auto vedle ní a co nejpříjemněji se usmál.

“Svezu tě?”

Dívka se doširoka usmála. “Díky. To by bylo skvělé.”

“Kam míříš?” zeptal se.

“Bydlím jen kousek za městem.”

Dívka mu řekla adresu.

Řekl, “Jedu přímo kolem. Naskoč.”

Dívka nasedla na přední sedačku. Jeho spokojenost narostla, když si všimla, že má dokonce oříškové oči své matky.

Peterson zmáčkl knoflíky, aby zamkl dveře a okna. Přes tichý hukot klimatizace si toho dívka ani nevšimla.

April pocítila příjemný nával adrenalinu, když si zapnula bezpečnostní pás. Nikdy předtím nestopovala. Její matka by dostala záchvat, kdyby to zjistila.

Samozřejmě si to matka zasloužila, napadlo April. Bylo opravdu hnusné, nechat ji včera v noci u jejího otce – a to všechno jen kvůli nějaké její bláznivé myšlence, že Peterson vnikl do jejich domu. Nebyla to pravda a April to věděla. Dva agenti, kteří ji vezli do domu jejího otce, to říkali. Z toho, co jeden řekl druhému, to vypadalo, jako by si celý úřad myslel, že mamka je trochu blázen.

Muž řekl, “Co tě přivádí do Fredericksburgu?”

April se otočila a podívala se na něj. Vypadal dobře, měl širokou čelist s rozcuchanými vlasy a rašícím plnovousem. Usmíval se.

“Škola,” řekla April.

“Letní vyučování?” zeptal se muž.

“Jo,” řekla April. Určitě mu nebude prozrazovat, že se rozhodla do hodiny nepřijít. Ne, že by nevypadal jako typ chlapa, který by to nepochopil. Zdál se docela v pohodě. Možná ho nadchne, když jí pomůže vzepřít se rodičovské autoritě. Ale i tak bylo lepší to neriskovat.

Muž se usmál trochu rošťácky.

“A co si o stopování myslí tvoje matka?” zeptal se.

Zostuzená April zrudla.

“No, nevádí jí to,” řekla.

Muž se zahihňal. Nebyl to příjemný zvuk. A April něco došlo. Zeptal se jí, co si myslí její matka, ne co si myslí její rodiče. Co ho přimělo to tak říci?

Provoz byl v tuto ranní dobu blízko u školy dost hustý. Bude chvíli trvat, než se dostane domů. April doufala, že muž nebude příliš mluvit. Mohlo by to být opravdu nepříjemné.

Ale poté, co minuli několik blok budov v tichosti, se April cítila příjemněji. Muž se přestal usmívat a jeho výraz jí připadala dost zasmušilý. Všimla si, že všechny dveře jsou zamknuty. Tajně prstem zmáčkla tlačítko u okna pasažéra. Nepohnulo se.

Auto zastavilo za řadou aut, která čekala na změnu barvy na semaforu. Muž zapnul indikátor odbočení doleva. April náhle zachvátila nervozita.

“Ehm ... tady musíme jet rovně,” řekla.

Muž nic neříkal. Neslyšel ji? Nějak nemohla pobrat odhodlání, aby to řekla znovu. Možná plánoval jet jinou cestou. Ale ne, nemohla se dovtípit, jak by tudy dojel k ní domů.

April přemýšlela, co udělat. Má křičet o pomoc? Uslyší ji někdo? A co když muž neslyšel, co řekla? Co když pro ni neznamenal žádné nebezpečí? Celá ta věc by byla strašně trapná.

Potom uviděla někoho známého, kdo se vleče vedle po chodníku, přes rameno měl hozený batoh. Byl to Brian, v té době to byl někdo jako její přítel. Ostře zaťukala na okno.

S úlevou zalapala po dechu, když se Brian rozhlédl a uviděl ji.

“Chceš svézt?” naznačila Brianovi.

Brian se zazubil a pokýval.

“Jé, to je můj přítel,” řekla April. “Můžeme zastavit a vzít ho sebou, prosím? Stejně jde za mnou domů.”

Byla to lež. April skutečně neměla ponětí o tom, kam má Brian namířeno. Muž se zamračil a zabručel. Vůbec ho to nepotěšilo. Zastaví? Aprilino srdce divoce bilo.

Brian byl zrovna na telefonu, zatímco stál na chodníku a čekal. Ale díval se přímo na auto a April si byla jistá, že má na řidiče dost dobrý výhled. Byla ráda, že má případného svědka pro případ, že má muž něco zlého za lubem.

Muž si Briana prohlížel a musel ho vidět, jak hovoří do telefonu a jak se na něj přímo dívá.

Bez dalšího slova muž odemkl dveře. April ukázala Brianovi, aby nastoupil na zadní sedadlo, pak otevřel dveře a naskočil dovnitř. Zavřel dveře právě v okamžiku, když se semafor změnil a řada aut se znovu začínala rozjíždět.

“Díky za svezení, šéfe,” řekl Brian rozjasněně.

Muž vůbec nic neřekl. Stále se mračil.

“Veze nás ke mně domů, Briane,” řekla April.

“Úžasné,” odpověděl Brian.

April se nyní cítila bezpečně. Jestli měl ten muž skutečně zlé úmysly, jistě se nezmocní jich obou, jí i Briana. Jistě je zaveze přímo k domu její matky.

April plánovala dopředu a přemýšlela, jestli má matce říci o tom muži a jejím podezření vůči němu. Ale ne, to by znamenalo připustit, že nešla do hodiny a jela stopem. Mamka by jí dala navždy domácí vězení.

A kromě toho, pomyslela si, nemohl být řidič Peterson.

Peterson byl psychotický vrah, ne normální muž, který řídí auto.

A nakonec byl Peterson vlastně mrtev.

KAPITOLA 5

Strohý, vážný výraz Brenta Meredith říkal Riley, že se mu její požadavek vůbec nelíbí.

“Je zřejmé, že ten případ je přesně pro mě,” řekla. “Mám mnohem víc zkušeností s tímto typem ujetého sériového vraha, než kdokoli jiný.”

Právě popsala telefonát z Reedsportu, Meredithova čelist byla celou tu dobu pevně sevřená.

Po dlouhém tichu Meredith konečně vzdychl.

“Povolím to,” řekl zdráhavě.

Riley si oddychla.

“Děkuji vám, pane,” řekla.

“Neděkujte mi,” zabručel. “Dělám to proti svému přesvědčení. Nechávám to projít jen proto, že máte pro řešení tohoto případu zvláštní dovednosti. Vaše zkušenosti s tímto typem vraha jsou jedinečné. Přiřadím vám partnera.”

Riley pocítila vlnu zklamání. Věděla, že pracovat právě nyní s Billem nebylo možné, ale přemýšlela, zda Meredith věděl, proč je mezi dlouholetými partnery napětí. Předpokládala, že je pravděpodobnější, že Bill prostě Meredithovi řekl, že tentokrát chce zůstat blízko domova.

“Ale pane—” začala.

“Žádné ale,” řekl Meredith. “A žádné další z těch vašich osamocených lumpáren. Není to chytré a odporuje to pravidlům.”

Málem jste se už víc než jedenkrát nechala zabít. Pravidla jsou pravidla. A právě teď už jich sám dost porušuji tím, že vám po nedávných incidentech nenařizuji dovolenou.”

“Ano, pane,” řekla Riley potichu.

Meredith si třel bradu, zvažoval všechny možnosti. Řekl, “Agentka Vargas půjde s vámi.”

“Lucy Vargas?” zeptala se Riley.

Meredith jen kývl. Riley se ten nápad moc nelíbil.

“Byla v týmu, který se ukázal předešlou noc v mém domě,” řekla Riley. “Působí impozantně a líbila se mi – ale je to zelenáč. Jsem zvyklá pracovat s někým zkušenějším.”

Meredith se doširoka usmál. “Její známky na akademii byly výjimečné. A je mladá. Je vzácné, aby byli studenti přijati do Úřadu pro analýzu chování přímo z akademie. Ale ona je skutečně tak dobrá. Je připravena získat zkušenosti v terénu.”

Riley věděla, že nemá na výběr.

Meredith pokračoval, “Jak brzo budete připravena vyrazit?”

Riley si v hlavě promítla nezbytné kroky. Promluvit se svou dcerou bylo na seznamu jako první. A co dalšího? Cestovní tašku v kanceláři neměla. Bude muset zajet do Fredericksburgu, zastavit se doma, potom zajistit, aby April zůstala u svého otce a jet zpět do Quantica.

“Dejte mi tři hodiny,” řekla.

“Zajistím letadlo,” řekl Meredith. “Informuji velitele policie v Reedsportu, že je tým na cestě. Buďte na vzletové dráze přesně za tři hodiny. Jestli budete mít zpoždění, bude to sakra velký

problém.”

Riley nervózně vstala ze židle.

“Rozumím, pane,” řekla. Téměř mu znovu poděkovala, ale urychleně si vzpomněla na jeho příkaz, aby to nedělala. Odešla z kanceláře bez dalšího slova.

*

Riley se dostala domů za půl hodiny, zaparkovala venku a namířila si to přímo k hlavní dveřím. Musí si vzít své cestování zavazadlo, malý kufřík, který mívala vždy sbalený, včetně toaletních potřeb, županu a oblečení na převléknutí. Musí si je bleskurychle vyzvednout a pak jet do města, kde vše April a Ryanovi vysvětlí. Na tu část se vůbec netěšila, že musí si být jistá, že April bude v bezpečí.

Když otočila klíč hlavních dveří, zjistila, že už jsou odemčené. Věděla, že když odcházela, zamykala. Vždy to tak dělala, bez výjimky. Všechny Rileyny smysly byly okamžitě v pohotovosti. Vyndala svou zbraň a vešla dovnitř.

Jak se kradmo pohybovala domem, nahlížela do každého zákoutí a rohu, uvědomila si, že slyší dlouhý a nepřerušovaný zvuk. Zdálo se, že přichází zvenčí. Byla to hudba – velmi hlasitá hudba.

Co to k čertu?

Stále vyhlížející vetřelce procházela kuchyní. Zadní dveře byly z části otevřeny a venku vřískala popová hudba. Ucítla známou vůni.

“Jéžiš, snad ne zase,” řekla si pro sebe.

Vrátila zbraň do pouzdra a vyšla ven. A jasně, byla tam April, seděla u piknikového stolku s hubeným chlapcem, nejspíš stejně starým. Hudba vycházela z malých reproduktorů, které seděly na piknikovém stole.

Když svou matku uviděla, Apriliny oči zažehly panikou. Natáhla se pod piknikový stůl, aby uhasila joint, který měla v ruce, samozřejmě si přála, aby zmizel.

“Neobtěžuj se to schovávat,” řekla Riley a kráčela ke stolu. “Vím, co děláte.”

Sotva byla přes hudbu slyšet. Natáhla se po přehrávači a vypnula ho.

“To není, co vypadá, že to je, mami,” řekla April.

“To je přesně to, co se to zdá být,” řekla Riley. “Dej mi ten zbytek.”

April zakroutila očima a podala ji plastový pytlík, ve kterém bylo trochu trávy.

“Myslela jsem, že jsi v práci,” řekla April, jako by to vše vysvětlovalo.

Riley si nebyla jistá, jestli má být víc naštvaná nebo zklamaná. Už jednou předtím April nachytala, jak kouří travu. Ale věci se mezi nimi urovnaly a ona si myslela, že ty dny už mají za sebou.

Riley zírala na chlapce.

“Mami, to je Brian,” řekla April. “Je to kamarád ze školy.”

S prázdným úšklebkem a skleněnýma očima se chlapec natáhl, aby Riley potřásl rukou.

“Jsem rád, že vás poznávám, paní Paige,” řekl.

Riley nechala své ruce podél těla.

“Co tady vůbec děláš?” zeptala se Riley April.

“Žiju tady,” řekla April a pokrčila rameny.

“Ty víš, co mám na mysli. Máš být v domě svého otce.”

April neodpověděla. Riley se podívala na hodinky. Čas utíkal.

Musí situaci rychle vyřešit.

“Řekni mi, co se stalo,” řekla Riley.

April začínala vypadat trochu v rozpacích. Na tuto situaci nebyla opravdu připravená.

“Ráno jsem šla od tátova domů pěšky do školy,” řekla. “Před školou jsem potkala Briana. Rozhodli jsme se dneska vynechat. Je v pořádku, když sem tam zameškám. Mám to pod kontrolou. Finální zkouška je až v pátek.”

Brian se nervózně a přihloupě zasmál.

“Jo, April ve třídě vyniká, paní Paige,” řekl. “Je úžasná.”

“Jak jste se sem dostali?” zeptala se Riley.

April odvrátila pohled. Riley snadno uhodla, proč se tak zdráhala říci pravdu.

“Ó, Bože, vy děvka jste sem přijely stopem, že ano?” řekla Riley.

“Řidič byl vážně moc milý chlapík, velmi tichý,” řekla April.

“Brian byl celou dobu se mnou. Byli jsme v bezpečí.”

Riley zápasila s tím, aby udržela pod kontrolou své nervy a svůj hlas.

“Jak víš, že jste byli v bezpečí? April, nikdy nemáš přijmout nabídku na svezení od cizích lidí. A proč jste sem jeli po té

hrozbě z přechozí noci? To bylo neskutečně hloupé. Co kdyby byl Peterson stále nablízku?”

April se usmála, jako by to věděla nejlíp.

“No tak, mami. Moc se strachuješ. Říkali to ti agenti. Slyšela jsem, jak o tom dva mluví – ti, co mě vezli minulou noc k tátovi domů. Řekli, že Peterson je určitě mrtev a že to jen nemůžeš přijmout. Řekli, že ten, který tu ty kamínky nechal, si nejspíš jen dělal legraci.”

Riley supěla. Přála si, aby se jí ti agenti dostali do rukou. Měli dost drzosti, odporovat Riley v doslechu její dcery. Pomyslela na to, že by si od April vyžádala jejich jména, ale pak se rozhodla to nechat být.

“Poslouchej mě, April,” řekla Riley. “Musím odjet z města na pár dnů, kvůli práci. Musím odjet hned teď. Odvezu tě k otci domů. Potřebuji, abys tam zůstala.”

“Proč nemůžu jet s tebou?” zeptala se April.

Riley přemýšlela, jak jen mohou být dospívající děti ohledně některých záležitostí tak hloupí.

“Protože musíš dochodit své vyučování,” řekla. “Musíš tím projít nebo budeš ve škole pozadu. Angličtina je podmínkou a ty jsi bezdůvodně propadla. A kromě toho mám práci. Být se mnou, když mám práci není vždy bezpečné. To už bys měla vědět.”

April nic neřekla.

“Pojďte dovnitř,” řekla Riley. “Máme jen pár minut. Musím si vzít pár věcí a ty taky. Pak tě odvezu k otcovi domů.”

Riley se otočila na Briana a dodala, “A tebe odvezu domů.”

“Můžu jet stopem,” řekl Brian.

Riley na něj jen pohlédla.

“Okay,” řekl Brian a vyhlížel poněkud ustrašeně. On i April vstali od stolu a následovali Riley dovnitř.

“Běžte a nasedněte do auta, oba dva,” dodala. Děti poslušně opustili dům.

Zahákla nový postranní zámek, který na zadní dveře přidala a šla z jednoho pokoje do druhého, aby se ujistila, že jsem všechna okna zavřena.

Ve své ložnici si vyzvedla svou cestovní tašku a ujistila se, že vše, co potřebuje, je stále uvnitř. Jak odcházela, podívala se nervózně na postel, jako by se kamínky měly znovu objevit. Na okamžik přemýšlela, proč míří do dalšího státu, místo toho, aby tu zůstala a snažila se najít vraha, který je tam dal a pronásledoval ji.

A kromě toho ji tento Aprilin kousek vyděsil. Mohla své dceři důvěřovat, že bude ve Fredericksburgu v bezpečí? Předtím si to myslela, ale nyní měla již své pochyby.

I tak nemohla udělat nic, co by to změnilo. Byl jí přiřazen nový případ a ona musela odjet. Jak šla ven k autu, podívala se do hustých, temných lesů a hledala z nich známky po Petersonovi.

Ale žádné tam nespatriła.

KAPITOLA 6

Riley se podívala na hodiny v autě, zatímco vezla děti do luxusní části Fredericksburgu a zachvěla se, když viděla, jak málo času jí zbývá. Meredithova slova se jí znovu vybavila.

Jestli budete mít zpoždění, bude to sakra velký problém.

Možná—ale jen možná—se dostane na vzletovou dráhu včas. Plánovala, že se jen zastaví doma a vyzvedne tašku a nyní se věci poměrně zkomplikovaly. Přemýšlela, jestli má zavolat Meredithovi a varovat ho, že jí rodinné problémy nejspíš zdrží. Ne, rozhodla se; její šéf už se tak dost zdráhal. Nemůže čekat, že vůči ní bude laxnější.

Naštěstí byl Brianův domů na cestě k Ryanově domu. Když Riley zahnula k velké předzahrádce a zastavila auto, řekla, “Měla bych jít dovnitř a říci tvým rodičům, co se stalo.”

“Nejsou doma,” řekl Brian a pokrčil rameny. “Otec navždy odešel a matka tu moc není.”

Vystoupil z auta, pak se otočil a řekl, “Díky za svezení.” Jak kráčel ke svému domu, Riley se zamyslela nad tím, jací rodiče nechají dítě takto o samotě. Cožpak neví, do jakých nesnází se může dospívající dostat?

Ale možná jeho matka nemá v tomto ohledu moc na výběr, pomyslela si Riley sklíčeně. Jak já mohu soudit?

Jak Brian vešel dovnitř, Riley jela hned pryč. April za celou dobu jízdy nic neřekla a nezdálo se, že je nyní v

náladě si popovídat. Riley nedokázala říci, zda je potichu kvůli rozmrzelosti nebo studu. Uvědomila si, že toho o své dceři mnoho neví.

Riley byla smutná jak kvůli sobě, tak kvůli April. Ještě včera se zdálo, že už spolu vycházejí lépe. Myslela si, že April začíná chápat, jaký tlak je vyvíjen na agenta FBI. Ale pak Riley včera večer trvala na tom, aby April zůstala v domě svého otce a dnes se April bouřila proti tomu, být přinucena to udělat.

Riley si připomněla, že by měla být mnohem soucitnější. Sama byla vždycky tak trochu rebelka. A Riley věděla, jaké to bylo ztratit matku a mít vzdáleného otce. April se určitě bála, že se ta stejná věc stane i jí.

Bojí se o mou bezpečnost, uvědomila si Riley. Za posledních několik měsíců April přihlížela tomu, jak její matka utrpěla jak fyzické, tak emoční zranění. Po včerejším nočním vyděšení, kvůli narušiteli, byla April jistě obavami bez sebe. Riley si připomněla, že se musí více zaměřit na to, jak se její dcera cítí. Kdokoli v jakémkoli věku by měl potíže s vyrovnáváním se s komplikacemi Rileyna života.

Riley zastavila před domem, který kdysi sdílela s Ryanem. Byl to velký, hezký dům se sloupovou předsíní u postranních dveří, neboli porte-cochère, jak tomu říkal Ryan. Poslední dobou se Riley rozhodla parkovat na ulici místo toho, aby zajela do vjezdu pod přístřešek.

Nikdy se tu necítila doma. Život ve váženém předměstském sousedství jí nikdy neseděl. Její manželství, dům, sousedství, to

vše reprezentovalo tolik očekávání, o kterých nikdy necítila, že je může naplnit.

Za ta léta si Riley uvědomila, že se jí v práci daří lépe, než v žití normálního života. Nakonec opustila manželství, dům a sousedství a to jí dělalo ještě odhodlanější splnit očekávání, být matkou dospívající dceři.

Jak April otvírala dveře auta, Riley řekla, "Počkej."

April se otočila a s očekáváním se na ni podívala.

Bez dlouhého zamyšlení Riley řekla, "Chápu to. Rozumím."

April na ni překvapeně zírala. Na okamžik se zdálo, že má na krajíčku. Riley se cítila téměř tak překvapená, jako její dcera. Nevěděla tak úplně, co ji přemohlo. Jen věděla, že nyní nebyl čas na lekce od rodiče, i kdyby měla čas jí jednu dát, což neměla. Také cítila, že řekla přesně tu správnou věc.

Riley a April vystoupily z auta a šly společně k domu. Nevěděla, jestli má chtít, aby byl Ryan doma nebo ne. Nechtěla se s ním pohádat a už se rozhodla, že mu o tom incidentu s marihuanou nepoví. Věděla, že by měla, ale prostě nebyl čas na vyrovnávání se s jeho reakcemi. I tak mu musí ještě vysvětlit, že bude pár dnů pryč.

Gabriela, zavalitá Guatemelanka středního věku, která u rodiny pracovala jako hospodyně celá léta, uvítala Riley a April ve dveřích. Gabrieliny oči byly doširoka otevřené obavami.

"Hija, kde jsi byla?" zeptala se silným přízvukem.

"Promiň, Gabrielo," řekla April pokorně.

Gabriela se podívala zblízka na Aprilin obličej. Riley podle

jejího výrazu uhodla, že na April poznala, že kouřila trávu.

“Tonta!” řekla Gabriela ostře.

“Lo siento mucho,” řekla April a zněla, jako by toho opravdu litovala.

“Vente conmigo,” řekla Gabriela. Jak odváděla April pryč, otočila se a uštědřila Riley hořce nesouhlasný pohled.

Riley byla tím pohledem zpražena. Gabriela byla jedním z mála lidí na světě, kdo ji skutečně lekal. Ta žena to s April také báječně uměla a v tento okamžik se zdálo, že ji vychovává lépe, než Riley.

Riley zavolala na Gabrielu, “Je Ryan tady?”

Jak kráčela pryč, Gabriela odpověděla, “Sí.” Pak zavolala do domu, “Señor Paige, vaše dcera je zpátky.”

Ryan se objevil v hale, oblečený a učesaný k odchodu. Vypadal překvapeně, že vidí Riley.

“Co tu děláš?” zeptal se. “Kde je April?”

“Byla u mě doma.”

“Co? Po všem, co se stalo včera večer jsi ji vzala domů?”

Riley podrážděně stiskla čelist.

“Já jsem ji nikam nevzala,” řekla. “Zeptej se jí, jestli chceš vědět, jak se tam dostala. Nemohu s tím nic udělat, že nechce žít u tebe. Jsi jediný, kdo to může napravit.”

“To je všechno tvoje vina, Riley. Nechala jsi ji úplně se vymknout kontrole.”

Na zlomek okamžiku byla Riley rozčilená. Ale pak zlost ustoupila skličujícímu pocitu, že má možná pravdu. To nebylo

fér, ale on věděl, jak tímto způsobem zatlačit na ta nesprávná místa.

Riley se dlouze, zhluboka nadechla a řekla, “Hele, já na pár dnů opouštím město. Mám případ v severní části New Yorku. April musí zůstat tady a nehnout se odtud. Prosím, vysvětli situaci Gabriele.”

“Ty vysvětli Gabriele situaci,” odsekl Ryan. “Mám setkání s klientem. Právě teď.”

“A mně letí letadlo. Právě teď.”

Stáli a na okamžik se jeden na druhého dívali. Jejich hádka byla na mrtvém bodu. Jak se dívala do jeho očí, Riley si připomněla, že ho jednou milovala. A zdálo se, že ji také kdysi tolik miloval. To bylo tenkrát, kdy byli oba mladí a chudí, předtím, než se stal úspěšným advokátem a ona agentkou FBI.

Nemohla si nevšimnout, že stále dobře vypadala. Hodně se snažil, aby takto vypadal a trávil mnoho hodin v posilovně. Riley také velmi dobře věděla, že měl ve svém životě mnoho žen. To byl jeden z problémů – užíval si svůj svobodný život příliš na to, aby se trápil vychováváním.

Ne, že mě by se dařilo o mnoho lépe, pomyslela si.

Potom Ryan řekl, “Vždycky to je jen o tvójí práci.”

Riley spolkla svou zlobu. Pořád se kolem toho točili. Její práce byla nějakým způsobem příliš nebezpečná nebo příliš triviální. Záleželo jen a pouze na jeho práci, protože on vydělával víc peněz a protože říkal, že přínos jeho práce světu je mnohem významnější. Jako by řízení soudního řízení pro bohaté klienty

znamenalalo víc, než Rileyna nikdy nekončící válka proti ďáblu.

Ale právě teď si nemohla dovolit, nechat se zatáhnout do tohoto oposlouchaného, starého argumentu. Nikdo z nich o stejné nikdy nevyhrál.

“Promluvíme si, až se vrátím,” řekla.

Otočila se a zamířila od domu. Slyšela, jak za ní Ryan zavřel dveře.

Riley nastoupila do auta a rozjela se. Měla méně než hodinu na to, aby se vrátila do Quantica. V hlavě se jí všechno honilo. Tolik se toho dělo tak rychle. Před nedávnou dobou se rozhodla vzít nový případ. Nyní přemýšlela, jestli to bylo správné rozhodnutí. Nejen, že April měla problém se se vším vyrovnat, ale byla si také jistá, že Peterson je zpět v jejím životě.

Ale určitým způsobem to dávalo smysl. Dokud bude April u svého otce, bude mimo Petersonovy spáry. A Peterson se během Rileyny absence nezmocní dalších obětí. Stejně tak, jak byla ona zmatená jím, byla si Riley jistá jednou věcí. Ona sama byla jeho cíl pro odplatu. Ona a nikdo jiný byla jeho další plánovanou obětí. A bude dobrý pocit být od něj na chvíli daleko.

Také si připomněla na tvrdou lekci, kterou si prošla u posledního případu – nebojovat proti všemu zlému na světě v jeden okamžik. Zkrátila to na jednoduché motto: Jedno monstrum po druhém.

A právě nyní mířila za obzvláště krutou bestii. Mužem, o kterém si byla jistá, že brzy znovu udeří.

KAPITOLA 7

Muž začal rozprostírat dlouhé řetězy na svém dlouhém pracovním stole v suterénu. Venku byla tma, ale všechny články nerezové oceli byly zářící a ve světle holé žárovky se leskly.

Jeden z řetězů celý vytáhl. Řinčení vyvolalo hrozné vzpomínky spoutání, uvěznění v kleci a týrání s pomocí přesně takových řetězů, jako byly tyto. Ale bylo to jako by si opakoval: musím čelit svému strachu.

A proto musí dokázat, že řetězy mistrovsky ovládá. Příliš často v minulosti se stávalo, že řetězy ovládaly jeho.

Byla škoda, že kvůli tomu někdo musel trpět. Pět let si myslel, že už to vše zanechal za sebou. Moc pomohlo, když ho kostel najal, aby dělal noční hlídky. Ta práce ho bavila, byl pyšný na autoritu, která k ní patřila. Rád se cítil silný a užitečný.

Ale minulý měsíc mu tu práci vzali. Potřebovali někoho se zkušenostmi s bezpečností, jak řekli, a lepší reputací – někoho většího a silnějšího. Slíbili, že bude moci pracovat na zahradě. Stále bude vydělávat dost peněz na zaplacení nájmu za svůj maličký dům.

I tak jím ztráta práce a autority, kterou mu propůjčovala, otrásla a cítil se bezmocný. To nutkání se znovu probudilo – to zoufalství, nebýt bezmocný, ta horečná potřeba ovládnout řetězy, aby se ho znovu nemohly zmocnit. Předtím se pokusil nutkání předběhnout, jako by mohl opustit svou vnitřní temnotu hned

tady, ve svém suterénu. Naposledy jel až do Reedsportu, doufal, že tomu unikne. Ale nemohl.

Nevěděl, proč se mu to nedaří. Byl dobrý muž s dobrým srdcem a rád dělal dobré skutky. Ale dříve nebo později se jeho dobrota vždy obrátila proti němu. Když pomohl té ženě, té zdravotní sestře, donést v Reedsportu nákup k autu, usmála se a řekla, “Jsi tak hodný chlapec!”

Při vzpomínce na ten úsměv a ta slova se mu svraštil obličej. “Jsi tak hodný chlapec!”

Jeho matka se usmívala a říkala takové věci dokonce i když nechala řetěz na jeho noze příliš krátký na to, aby dosáhl na jídlo nebo alespoň viděl ven. A zdravotní sestry se také usmívaly a říkaly takové věci, když se na něj dívaly skrze malý čtvercový otvor ve dveřích do jeho malého vězení.

“Jsi tak hodný chlapec!”

Věděl, že ne všichni jsou krutí. Většina lidí to s ním myslela dobře, obzvláště v tomto malém městě, kde se před dlouhou dobou usadil. Dokonce ho měli rádi. Ale proč si o něm všichni mysleli, že je dítě – a dokonce hendikepované dítě? Bylo mu dvacet sedm let a věděl, že je výjimečně bystrý. Jeho mysl byla plná vynikajících myšlenek a zřídka kdy narazil na problém, který nemohl vyřešit.

Ale samozřejmě věděl, proč ho tak lidé vnímali. Bylo to proto, že mohl stěží mluvit. Celý život zoufale koktal a sotva se kdy pokusil promluvit, i když ale rozuměl všemu, co říkali jiní.

A byl malý a slabý a jeho rysy byly zavalité a dětské,

jako u někoho, kdo se narodil s vrozeným defektem. V mírně znetvořené lebce byla uvězněna obdivuhodná mysl, které byly překáženy plány dokázat ve světě úžasných věcí. Ale to nikdo nevěděl. Vůbec nikdo. Dokonce to nevěděli ani doktoři v psychiatrické nemocnici.

Bylo to ironické.

Lidé si mysleli, že slovo ironické ani neznal. Ale znal.

Nyní se ocitl, jak si nervózně prsty v ruce hraje knoflíkem. Utrhl ho z blůzy zdravotní sestřičky, když ji pověsil. Když si na ni vzpomněl, ohlédl se po skládacím lůžku, kde ji držel více než týden svázanou. Přál si, aby s ní mohl promluvit, vysvětlit jí, že nechtěl být krutý a bylo to jen proto, že se tolik podobal jeho matce a sestřičkám, obzvláště v té její uniformě zdravotní sestry.

Pohled na ni, oblečené v uniformě, ho zmátl. Bylo to stejné s tou ženou před pěti lety, strážnou ve věznici. Obě ženy se jaksi vynořily v jeho mysli spolu s jeho matkou a sestřičkami a pracovníky nemocnice. Svou snahu je od sebe rozeznat jednoduše prohrál.

Byla úleva, mít to s ní už vyřízené. Držet ji takto svázanou byla ohromná zodpovědnost, podávat jí vodu, poslouchat její bručení skrze řetěz, kterým ji zacpával ústa. Roubík vyndával jen aby jí dal občas do úst brčko s vodou. To se pokoušela křičet.

Kéž by jí jen mohl vysvětlit, že nesmí křičet, že jsou přes ulici sousedé, kteří ji nesmí slyšet. Kdyby jí to jen mohl říci, možná by to pochopila. Ale on to nedokázal vysvětlit, ne se svým beznadějným koktáním. Místo toho jí mlčky hrozil rovnou

břítvou. Dlouhodobě ale hrozba nefungovala. Tak jí musel podříznout krk.

Pak ji odvezl zpět do Reedsportu a pověsil ji tak, aby ji každý viděl. Nebyl si jistý, proč. Třeba to bylo varování. Kdyby to jen lidé mohli pochopit. Kdyby to pochopili, nemusel by být tak krutý.

Třeba to byl taky jeho způsob, jak světu říci, jak moc je mu to líto.

Protože jemu to bylo líto. Zítra zajde do květinářství a koupí květiny – levný malý puget – pro rodinu. Nemůže s prodavačkou květin promluvit, ale může napsat jednoduchou instrukci. Dárek bude anonymní. A kdyby se mu podařilo najít dobrou skrýš, stál by během pohřbu blízko hrobu, hlavu by skláněl jako ostatní pozůstalý.

Vytáhl další natažený řetěz na svém pracovním stole, oba konce natáhl co to šlo, použil na to všechnu svou sílu, řinčení utichlo. Ale v hloubi duše věděl, že toto z něj mistra řetězů neudělá. Kvůli tomu bude muset řetězy znovu použít. A použije jednu ze svěřacích kazajek, kterou stále má. Někdo musí být svázaný stejně jako býval on.

Někdo další bude muset trpět a zemřít.

KAPITOLA 8

Hned jak Riley a Lucy vystoupili z FBI letadla, po dráze za nimi vyrazil mladý policista v uniformě.

“Páni, jsem rád, že vás vidím,” řekl. “Velitel Alford je zralý na svázání. Jestli hned někdo nesundá tělo Rosemary, ranní ho mrtvice. Reportéři už po tom jdou. Jsem Tim Boyden.”

Když se Riley a Lucy představily, posmutněla. To, že byla média na místě činu tak rychle, byla jistě známka něčeho zlého. Případ měl svízelný začátek.

“Mohu vám pomoci něco nést?” Zeptal se strážník Boyden.

“Není potřeba,” řekla Riley. S Lucy měly jen pár malých tašek.

Strážník Boyden ukázal za dráhu.

“Auto je támhle,” řekl.

Všichni tři svižně kráčeli k autu. Riley nastoupila na místo spolujezdce, zatímco si Lucy sedla dozadu.

“Jsme jen pár minut od města,” řekl Boyden, když se rozjel. “Člověče, nemůžu tomu uvěřit. Chudák Rosemary. Všichni ji měli tak rádi. Vždycky lidem pomáhala. Když před pár týdny zmizela, všichni jsme se obávali toho nejhoršího. Ale nedokázali jsme si představit ...”

Jeho hlas se vytratil a zakroutil vyděšeně a nevěřícně hlavou.

Lucy se naklonila ze zadního sedadla.

“Věřím, že už jste předtím měli takovou vraždu,” řekla.

“Jo, tenkrát, když jsem byl ještě na střední škole,” řekl Boyden. “Ale ne přímo tady v Reedsportu. Bylo to poblíž Eubanksu, dál na jih podél řeky. Tělo bylo v řetězech, přesně jako Rosemary. Také bylo ve svěrací kazajce. Má velitel pravdu? Jedná se o sériového vraha?”

“Nejsme připraveni to potvrdit,” řekla Riley.

Pravdou bylo, že si myslela, že má velitel pravdu. Ale mladý strážník se už tak zdál být dost rozrušený. Zdálo se, že není nutné ho víc znepokojovat.

“Nemohu tomu uvěřit,” řekl Boyden a znovu třásl hlavou. “Naše malé hezké město. Někdo tak milý, jako Rosemary. Nemohu tomu uvěřit.”

Jak vjížděli do města, Riley viděla několik vozů a na malé hlavní ulici byl personál z televizních novin. Nad městem kroužila helikoptéra s logem televizní stanice.

Boyden jel k zátarase, kde se shromáždila malá skupinka reportérů. Strážník zamával na auto, aby projelo. Za pár okamžiků Boyden zastavil podél úseku železniční tratě. Tady bylo tělo, viselo na elektrickém sloupu. Několik uniformovaných policistů postávalo pár yardů od něj.

Jak Riley vystoupila z auta, poznala velitele Raymonda Alforda, který k ní klusal. Nevypadal vůbec spokojeně.

“Doufám, že máte sakra dobrý důvod, nechat to tělo tady takhle viset,” řekl. “Potýkáme se tady s noční můrou. Starosta vyhrožuje, že mi odejme odznak.”

Riley a Lucy ho následovaly k tělu. V pozdně odpoledním

slunci vypadalo ještě podivnější, než na fotkách, které si Riley prohlížela na svém počítači. Řetězy z nerezové oceli se ve světle třpytily.

“Věřím, že jste dali kolem místa činu pásku,” řekla Riley Alfordovi.

“Udělalí jsme to jak nejlépe to šlo,” řekl Alford. “Odřízli jsme oblast páskou co nejdále to šlo, aby na tělo nikdo neviděl, vyjma pohledu z řeky. Odklonily jsme vlaky, aby město objížděly. Zpomaluje je to a dělá to neplechu v jízdních řádech. Nejspíš z toho televizní kanál Albany zjistil, že se něco děje. Je jisté, že se o tom nedozvěděli od mých lidí.”

Jak Alford hovořil, jeho hlas byl přehlušen televizní helikoptérou, která jim kroužila přímo nad hlavou. Vzdal to a nedořekl, co chtěl. Riley mu ze rtů odezírala nadávky, zatímco se díval na letoun. Bez toho, aniž by se vznesla, helikoptéra zakroužila a letěla pryč. Pilot měl zřejmě v úmyslu se tudy obloukem znovu vrátit.

Alford vytáhl svůj mobilní telefon. Jak mu někdo odpověděl, zakřičel, “Já jsem vám říkal, abyste ten zatracený vrtulník drželi stranou. Řekněte hned svému pilotovi, aby se s tou věcí vznesl nad pět set stop. To je zákon.”

Z Alfordova výrazu Riley hádala, že osoba na druhém konci mu odporuje.

Alford nakonec řekl, “Jestli odtud okamžitě toho ptáka nedostanete, vašim reportérům bude odepřen přístup na konferenci, kterou dnes odpoledne pořádám.”

Jeho tvář se trochu uvolnila. Podíval se vzhůru a čekal. A skutečně, za okamžik se helikoptéra vznesla do rozumné výšky. Hluk jejích motorů stále zaplavoval okolí hlasitým a nepřetržitým hučením.

“Bože, doufám, že se tu neobjeví další,” zabručel Alford. “Možná, až tělo odřízneme, nebude je tu tolik věcí přitahovat.

I tak tu je, z krátkodobého hlediska, něco pozitivního. Hotely a penziony mají extra výdělek. A také restaurace – reportéři musí jíst. Ale z dlouhodobého hlediska? Bylo by špatné, kdyby to od Reedsportu odradilo turisty.”

“Odvedli jste dobrou práci, že jste je udrželi stranou od místa činu,” řekla Riley.

“Hádám, že to něco znamená,” řekl Alford. “Pojďte, ať to máme za sebou.”

Alford vedl Riley a Lucy blíž k visícímu tělu. Tělo bylo zadrženo provizorním postrojem ze řetězů, který byl kolem něj obmotán kolem dokola. Postroj byl upevněný k těžkému provazu, který byl provlečen ocelovou kladou, která byla připevněná k vysokému křížujícímu trámu. Zbytek provazu byl spuštěn k zemi v prudkém úhlu.

Riley nyní viděla obličej té ženy. Podoba s Marie s ní znovu otrásla jako elektrický šok – poté, co se oběsila, se ve výrazu její přítelkyně zračila stejná tichá bolest a stejné utrpení. Vypoulené oči a řetěz, kterým měla zacpaná ústa, činili ten pohled ještě více zneklidňujícím.

Riley se podívala na svou novou partnerku, aby viděla, jak

zareaguje. Byla trochu překvapená, když viděla, že si Lucy už začala psát poznámky.

“Je to vaše první vražda?” zeptala se jí Riley.

Lucy jen pokývala, zatímco si dělala zápisky a pozorovala. Riley si pomyslela, že pohled na tělo zvládá neskutečně dobře. Mnoho zelenáčů by v tento okamžik zvracelo do křoví.

Alford, na druhou stranu, vypadal, že mu je jednoznačně zle. Dokonce i po tolika hodinách si na to ještě nezvykl. Riley pro jeho vlastní dobro doufala, že si na to nebude muset nikdy zvyknout.

“Ještě tu není takový zápach,” řekl Alford.

“Ještě ne,” řekla Riley. “Je ještě ve fázi autolýzy, z velké většiny se rozkládají vnitřní buňky. Není dost velké horko na to, aby se proces hnití urychlil. Tělo se ještě nezačalo rozkládat zevnitř. V ten okamžik začne být zápach skutečně zlý.”

Alford při tomto druhu konverzace vypadal stále bledší a bledší.

“A co posmrtná ztuhlost?” zeptala se Lucy.

“Jsem si jistá, že je v plné posmrtné ztuhlosti,” řekla Riley. “Pravděpodobně ještě bude přinejmenším dvanáct hodin.”

Lucy stále ještě nevypadala ani trochu vyvedená z konceptu. Jen si dělala další poznámky.

“Přišli jste na to, jak ji vrah tam nahoru dostal?” zeptala se Lucy Alforda.

“Máme docela dobrou představu,” řekl Alford. “Vyšplhal nahoru a upevnil na místo kladku. Potom tělo vyzvedl. Můžete

vidět, jak je připevněno.”

Alford ukázal na svazek železných závaží, která ležela vedle trati. Provaz byl upevněný skrze otvory v závaží, pečlivě uvázán, aby se neuvolnil. Závaží byla stejného typu, jaká je možné najít v posilovacích strojích v posilovně.

Lucy se sehnula a podívala se na závaží zblízka.

“Je tady téměř dost závaží na vyvážení celého těla,” řekla Lucy. “Je divné, že s sebou táhl všechny tyto těžké věci. Jeden by si pomyslel, že mohl jednoduše uvázat provaz přímo ke sloupu.”

“Co vám to naznačuje?” zeptala se Riley.

Lucy se na okamžik zamyslela.

“Že je malý a ne příliš silný,” řekla Lucy. “Kladka mu nestačila. Potřeboval si pomoci závažím.”

“Velmi správně,” řekla Riley. Potom ukázala na protější stranu trati. Auty částečně vyjeté koleje na zemi se v krátkém úseku odklonily od nedalekého chodníku. “A můžete si všimnout, že svým vozidlem přijel hodně blízko. Musel. Sám tělo nemohl dotáhnout daleko.”

Riley si prohlédla zem u elektrického sloupu a našla tam ostré důlky.

“Vypadá to, že použil žebřík,” řekla.

“Jo a my jsme ten žebřík našli,” řekl Alford. “Pojďte, ukážu vám ho.”

Alford vedl Riley a Lucy přes koleje z vroubkované oceli do omšelého skladiště. Z petlice na dveřích visel rozbitý zámek.

“Můžete vidět, jak se sem vloupal,” řekl Alford. “Bylo to

dost snadné. Stačily k tomu kleště. Toto skladiště není moc používané, jen jako dlouhodobý úložný prostor, takže není moc zabezpečené.”

Alford otevřel dveře a zapnul zářivá světla nad hlavou. Prostory byly skutečně povětšinu prázdné, vyjma několika přepravek, hemžících se pavučinami. Alford ukázal na vysoký žebřík, který se opíral o zeď vedle dveří.

“Tady je ten žebřík,” řekl. “V jeho nohách jsme našli čerstvou zeminu. Pravděpodobně patří sem a vrah o něm věděl. Vpáčil se dovnitř, vytáhl ho ven a vyšplhal po něm, aby upevnil kladku. Jak dostal tělo, kam potřeboval, odtáhl žebřík zpátky. Potom odjel.”

“Možná kladku získal také ze skladiště,” navrhla Lucy.

“V noci je předeck skladiště osvětlen,” řekl Alford. “Takže je chytrý a vsadím se, že je taky dost rychlý, i když není příliš silný.”

V ten okamžik venku zazněl ostrý, hlasitý, praskavý zvuk.

“Co to k čertu?” vykřikl Alford.

Riley okamžitě věděla, že to byl výstřel.

KAPITOLA 9

Alford vyndal svou zbraň a vyrazil ze skladu. Riley a Lucy následovaly s rukami na svých zbraních. Venku se něco vznášelo dokola kolem sloupu, na kterém viselo tělo. Vytrvale to bzučelo.

Mladý strážník Boyden měl připravenou pistoli. Právě na malý dron, který kroužil kolem těla, vystřelil a chystal se to udělat znovu.

“Boydene, dejte tu zatracenou zbraň pryč!” vykřikl Alford. Svou vlastní zbraň zasunul do pouzdra.

Boyden se překvapeně otočil na Alforda. Právě, když dal svou zbraň stranou, dron vystoupal výš a odletěl.

Velitel zuřil.

“Co k čertu myslíte, že děláte, střílet takhle zbraní?” zavrčel na Boydena.

“Chráním místo činu,” řekl Boyden. “Je to nejspíš nějaký blogger, který si dělá fotky.”

“Nejspíš,” řekl Alford. “A mně se to nelíbí o moc víc, než vám. Ale je nelegální sestřelit je. Kromě toho je tato oblast obydlená. Měl byste to vědět.”

Boyden provinile svěsil hlavu.

“Promiňte, pane,” řekl.

Alford se otočil k Riley.

“Drony, k čertu!” řekl. “Nesnáším dvacáté první století. Agentko Paige, prosím, řekněte mi, že už můžeme to tělo

sundat.”

“Máte víc fotek, než ty, co jsem viděla?” zeptala se Riley.

“Spoustu s každíčkým detailem,” řekl Alford. “Můžete se na ně podívat v mé kanceláři.”

Riley pokývala. “Viděla jsem tu, co jsem potřebovala. A vy jste udělal dobrou práci, že jste udržel místo činu pod kontrolou. Můžete ji odříznout.”

Alford řekl Boydenovi, “Zavolejte krajského koronera. Řekněte mu, že už si může přestat hrát s prstíky.”

“Rozumím, veliteli,” řekl Boyden a vytáhl svůj mobil.

“Pojďte,” řekl Alford Riley a Lucy. Vedl je ke svému policejnímu vozu. Když nastoupili a byli na cestě, policista nasměroval gestem přes zábranu na hlavní silnici.

Riley si bedlivě všímala trasy. Vrah přijel svým vozidlem tam i odjel zpět stejnou trasou, jakou použili Boyden a Alford. Mezi skladištěm a železniční tratí nevedla do oblasti jiná cesta. Zdálo se pravděpodobné, že někdo viděl vrahovo vozidlo, i když jim to nemuselo připadat neobvyklé.

Policejní oddělení Reedsportu nebylo nic víc než průčelí obchodu přímo na hlavní silnici ve městě. Alford, Riley a Lucy vešli dovnitř a posadili se v kanceláři velitele.

Alford na svůj stůl položil štos složek.

“Tady je vše, co máme,” řekl. “Kompletní složka o starém případu před pěti lety a všechno, co doposud máme o včerejší vraždě.”

Riley a Lucy se každá chopila složky a začaly si je prohlížet.

Rileynu pozornost upoutaly fotografie prvního případu.

Obě ženy byly přibližně stejně staré. První pracovala ve věznici, což pro ni představilo určité riziko případného šikanování. Ale ta druhá byla klasifikována jako oběť s nízkým rizikem. A neexistovaly žádné informace o tom, že by ani jedna z nich často navštěvovala bary nebo jiná místa, na kterých by byly obzvláště zranitelné. V obou případech je ti, kteří ženy znali, popsali jako přátelské, nápomocné a konvenční. A přesto tu musel být faktor, který vraha právě k těmto ženám přilákal.

“Udělal jste nějaký pokrok ve vraždě Marly Blainey?” zeptala se Riley Alforda.

“Byla v soudní pravomoci policie v Eubanksu. Kapitána Lawsons. Ale já jsem s ním na ní pracoval. Nenašli jsme nic užitečného. Řetězy byly obyčejné. Vrah je mohl koupit v kterémkoli železářství.”

Lucy se naklonila k Riley, aby si prohlédla stejné fotky.

“I tak jich koupil hodně,” řekla Lucy. “Člověk by si myslel, že by si nějaký úředník všiml, že si jich někdo koupil tolik.”

Alford souhlasně pokýval.

“Jo, to jsme si tenkrát mysleli. Ale kontaktovali jsme všechna železářství kolem. Žádný úředník si žádného takového neobvyklého prodeje nevšiml. Musel si jich koupit vždycky jen pár, tady a tam, aniž by přilákal nějakou pozornost. Když se dostal k vraždě, měl po ruce velkou hromadu. Možná ji ještě má.”

Riley se podívala zblízka na svěrací kazajku, kterou měla

žena na sobě. Vypadala identicky jako ta, která svírala oběť z předchozí noci.

“A co ta svěrací kazajka?” zeptala se Riley.

Alford pokrčil rameny. “Člověk by si myslel, že něco takového bude snadné vystopovat. Ale nic jsme nezjistili. V psychiatrických nemocnicích se běžně vydává. Zkontrolovali jsme všechny nemocnice ve státě, včetně jedné, která je hodně blízko. Nikdo si nevšiml, že by nějaké svěrací kazajky chyběly nebo byly ukradeny.” Nastalo ticho, zatímco Riley a Lucy pokračovali v prohlížení reportů a fotek. Těla byla zanechána deset mil od sebe. To indikovalo, že vrah pravděpodobně nežil daleko. Ale tělo první ženy bylo bez ceremonií odhozeno na břehu řeky. Během pěti let, které ty dvě vraždy dělily, se vrahovo chování určitým způsobem změnilo.

“Tak co si o tomhle chlápkuví myslíte?” zeptal se Alford. “Proč zrovna svěrací kazajka a řetězy? Nezdá se to být přehnané?”

Riley se na chvíli zamyslela.

“Ne v jeho myslí,” řekla. “Jedná se o sílu. Oběti chce omezit ne fyzicky, ale symbolicky. Nejde o praktičnost. Jde o to, obrat oběť o moc. Vrah to chce jednoznačně vyjádřit.”

“Ale proč ženy?” zeptala se Lucy. “Jestli chce obrat oběti o moc, nebylo by to s muži dramatičtější?”

“To je dobrá otázka,” odpověděla Riley. Vzpomněla si na místo činu – jak bylo tělo pečlivě vyváženo.

“Ale nezapomeňte, že není silný,” řekla Riley. “Možná to

bude částečně o výběru snadnějších cílů. Ženy středního věku, jakou jsou tyto, pravděpodobně tolik nebudou bojovat. Ale také pravděpodobně v jeho mysli něco představují. Nebyly vybrány jako jednotlivci, ale jako ženy – ať už pro něj ženy představují cokoli.”

Alford cynicky zamručel.

“Takže říkáte, že to nebylo nic osobního,” řekl. “Že tyto ženy neudělaly nic, kvůli čemu byly polapeny a zabity. Že si vrah dokonce ani nemyslel, že si to zasloužily.”

“Tak to často chodí,” řekla Riley. “V mém posledním případě byl vrah zaměřený na ženy, které si koupily panenky. Nezáleželo mu na tom, kým byly. Vše, na čem mu záleželo bylo, že je viděl koupit si panenku.”

Nastalo znovu ticho. Alford se podíval na hodinky.

“Asi za půl hodiny mám tiskovou konferenci,” řekl. “Je tu ještě něco, o čem si předtím musíme promluvit?”

Riley řekla, “No, čím dříve budu moci provést s agentkou Vargasovou pohovor s nejbližší rodinou oběti, tím lépe. Dnes večer, pokud to je možné.”

Alford se zamyšleně zamračil.

“Myslím, že ne,” řekl. “Její manžel zemřel mladý, asi před patnácti lety. Má jen pár dospělých dětí, syna a dceru, oba mají své rodiny. Bydlí přímo ve městě. Moji lidé s nimi celý den prováděli pohovory. Jsou opravdu unavení a zničení. Dejme jim čas do zítřka předtím, než si tím zase budou muset projít.”

Riley viděla, že Lucy se chystá něco namítnout, ale tichým

gestem ji zastavila. Bylo od Lucy chytré, že si s rodinou chtěla okamžitě pohovořit. Ale Riley si byla také vědoma, že je lepší si místní policii nerozhárat, obzvláště pokud se jeví tak kompetentní, jako Alford a jeho tým.

“Chápu,” řekla Riley. “Pokusme se o zítřejší ráno. A co rodina první oběti?”

“Myslím, že v Eubanku by mohli být ještě nějakí příbuzní,” řekl Alford. “Podívám se na to. Jen nic neuspěchejme. Koneckonců, vrah nemá vůbec naspěch. Jeho poslední vražda byla před pěti lety a nemá sklony k tomu, aby znovu brzy jednal. Dejme si na čas, abychom udělali věci správně.”

Alford vstal ze židle.

“Měl bych se připravit na tu tiskovou konferenci,” řekl. “Chcete se jí zúčastnit? Máte připravené nějaké prohlášení?”

Riley se nad tím zamyslela.

“Ne, myslím, že ne,” řekla. “Bude lepší, když se FBI prozatím bude udržovat v pozadí. Nechceme, aby si vrah myslel, že se mu dostává moc pozornosti. Je pravděpodobnější, že se ukáže, když si nebude myslet, že se mu dostává tolik pozornosti, kolik si zaslouží. Právě teď bude nejlepší, když budete vy ten obličej, který lidi spatří.”

“Dobře tedy, tak si můžete udělat pohodlí,” řekl Alford. “Rezervoval jsem pro vás pokoje v místním penzionu. Venku je také auto, které vám je k dispozici.”

Přisunul přes stůl k Riley rezervační formulář a klíče. S Lucy opustily stanici.

Později večer Riley seděla na sedadle v arkýřovém okně a dívala se na hlavní ulici v Reedsportu. Padl soumrak a začínala se rozsvěcovat pouliční světla. Noční vzduch byl teplý a příjemný a vše bylo potichu, na dohled nebyli žádní reportéři.

Alford rezervoval pro Riley a Lucy dva rozkošné pokoje v druhém poschodí penzionu. Žena, která to místo vlastnila, servírovala vynikající večeři. Pak Riley s Lucy strávily asi hodinu v hlavní místnosti v přízemí plánováním na zítra.

Reedsport bylo opravdové malebné a pěkné město. Za jiných okolností by to bylo hezké místo na dovolenou. Ale nyní, když byla Riley mimo diskusi o včerejší vraždě, její mysl se zaměřila na rodinné záležitosti.

Až do teď si na Petersona celý den nevzpomněla. Byl na svobodě a ona to věděla, ale nikdo jiný tomu nevěřil. Bylo od ní moudré, nechat věci jak jsou? Měla se více snažit o to, aby někoho přesvědčila?

Zamrazilo jí, když pomyslela na to, že ti dva vrazi – Peterson a ten, který zde zabil ty dvě ženy – v tento okamžik žili svůj život jak se jim zlíbilo. Kolik dalších takových bylo na svobodě, někde v tomto státě, někde v této zemi? Proč byla naše kultura zamořená těmito pokřivenými lidskými bytostmi?

Co asi dělají? Kují plány někde o samotě nebo příjemně tráví čas se svými přáteli a rodinou – nic netušícími, nevinnými lidmi, kteří nemají ponětí o ďáblu, který mezi nimi je?

V daný okamžik nebyl způsob, jak by to Riley mohla zjistit.

Ale její práce byla to zjistit.

Také se ocitla v úzkostném přemýšlení o April. Nebyl to dobrý pocit, jen tak ji zanechat s jejím otcem. Ale co jiného mohla udělat? Riley věděla, že i kdyby tento případ nevzala, objevil by se brzy jiný. Byla prostě příliš zapletená do své práce, než aby mohla řešit nezvladatelnou dospívající. Nebyla doma dost často.

Riley z náhlého popudu vyndala svůj mobil a poslala zprávu.

Ahoj April. Jak se máš?

Za pár vteřin přišla odpověď.

Mám se fajn, mami. Jak se máš ty? Už jsi to vyřešila?

Riley chvíli trvalo, než si uvědomila, že April má na mysli ten nový případ.

Ještě ne, napsala.

April odpověděla, Brzy to vyřešíš.

Riley se nad tím pousmála, vypadalo to jako hlasování o důvěře.

Napsala, Chceš si promluvit? Mohla bych ti teď zavolat.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.